

Той си спомни, че много пжти е черпилъ Тънкия и всѣкога го е напивалъ.

— Ще бжде, — самоувѣрено промълви Мъглата и пакъ стана да погледне презъ прозореца, дали не иде Павелъ.

Не стигналъ до прозореца, на вратата се похлопа.

— Добро утро, бай Петко, — поздрави Павелъ.

Вмѣсто отъветъ, Петко Мъглата му хвана ржката съ две ржце и водейки, го къмъ тезгяха се озърна да види дали отсреща не сж гледали.

— Какво тъй? — запита Мъглата, — виждашъ ми се нещо повѣхналъ?

— Не можахъ да мигна цѣла нощъ.

— Ехъ, нищо, нищо . . . То първа нощъ тъй бива. Седни сега да се почерпимъ . . . Ще има врѣме и за сънь.